

Pilaitės poezijos maratono atkarpoje

„PAVASARIS ŽEMĘ JAU KELIA“ – Algirdas Saudargas

Algirdas Saudargas – Lietuvos politinis bei visuomenės veikėjas, signataras, vienas iš Lietuvos krikščionių demokratų partijos atkūrėjų, keliuose nepriklausomos Lietuvos vyriausybėse buvo užsienio reikalų ministru, Kauno medicinos institute studijavo biofiziką, dėstė aukštosiose mokyklose, šiuo metu Europos Parlamento narys taip pat lankomas Sparnuoto žodžio mūzos įsijungia į Pilaitės poezijos Kristijono Donelaičio 300-osioms gimimo metinėms skiriamą maratoną.

O čia jo eilės:

Einančiam šalia

Pažvelk netyčia pro plyšelį,

Palikęs nutryptąjį kelią.

Išvysi – žmonės kaip visi

Tik sieja juos viltis drąsi.

Pabelsk netyčia tris kartus,

Užmiršęs žemiškus turtus.

Išgirsi tylų, tylų aidą,

Kuris numaldo sielos vaidą.

Praverk netyčia tas duris,

Nėra pabaisos – nepraris.

Ten tik ramybės vėjas siaudžia

Ir švelnią meilės giją audžia.

(1979 kovas)

Ar Tu žinai?

Ar Tu žinai, kaip gera nieko nebijoti,
Kai viskas surėdyta tobulam plane,
Kada nereikia melstis nė svajoti,
Vien tik žiūrėt į savo veidą drumzlinam klane?

Ar Tu žinai, kaip nesunku mylėti
Gėles be kvapo, jūrą be bangų,
Arba kaip lengva ašarą išlieti
Prie seno kapo tarp gerų draugų?

Jeigu žinai ir Tau dar nekartu,
Neatsigrėžk, kad nesukluptum kartais,
Nes tenais, nors nesibeldei Tu,
Jau tyliai veriasi pragaro vartai...

(1978 gruodis)

Rūpintojėlis

Sako, pasauly numirė Dievas,
Jo nebemato nei girios, nei pievos.
Tuščios bažnyčios, nuobodūs altoriai,
Vaikšto žmogus pasistiebęs, neoriai.

Sako, kad Dievo niekuomet nebuvo,
Jis tik netyčia žmogui užkliuvo.
Mažas grumstelis, vos kelios raidės...
Užpūtė liepsną – beliko tik aidas.

Sako, išėjo, daugiau neateis,
Griausmingą dieną mūsų neteis.
Likom vieni, lyg žolytė ant kelio,
Greitai ims lyti, sumigo karaliai...

Sėdi Dievulis po stogeliu,
Smakrą parėmęs, rūpinas baisiai,
Kas gi ateina tuo takeliu,
Ar tik ne tas, kur jam pražūtį taisė?

(1979 sausis)

***

Ne aikštėse, ne gatvėje,
Minios pritvinkusioj
Ne vėliavų plazdėjime,
Ne šūkiuose
Gyvybė Lietuvos.

Tik nuolankioj rimty
Galvoj palinkusioj
Jos vardą lūpos ištaria vos, vos...

Ne darbo žygiuose,
Ne aistrose šaunuolių
Su paakiais pabrinkusiais
Ne talente už skatikus parduotam
Lietuvos šlovė.

Tiktai liūdnoj dainoj
Kelias širdis surinkusioj
Kur kviečia prisijungti ir Tave.

(1981)

Laikas

Kasdien, kasdien, kasdien, kasdien
Žinia atskrieja ir pradingsta.
Kartėlis pasilieka vien
Ir tuojau pat ledan sustingsta.

Ir vėl, ir vėl, ir vėl, ir vėl
Akimirkos pro pirštus byra.
Jau nebeklausiamo, kodėl
Žalia viršūnė žemėn svyra.

Gilyn, gilyn, gilyn, gilyn
Aštri strėlė į širdį sminga.
Vis teka upė paslaptin
Per klonį stebuklingą...

(1979 vasaris)

Vėjo kapas

Tylu po liepomis be galo
Ten, kur palaidotas vėjas.
Tarytum sėdasi už stalo
Tas pats, kuris seniai išėjo.

Kuris išėjo vėjo pasitikti
Ir niekuomet nesitikėjo vienas likti...

Kuris per vėtrą kvietė lietų
Nuplaut rankas, kad nesopėtų –
Jos sėjo vėją, pjovė audrą,
Gelmėn gramzdino karčią raudą.

Bet vėjas mirė lietuje...
Tik Vaivos juosta danguje
Skubiai parodyti spėjo
Ten, kur palaidotas vėjas.

(1984 birželis)

Mokytojai

Neatspėjo mįslės vėjo,
Nenuskynė žiedo,
Pilku takeliu nuėjo,
Kur saulelė rieda.

Nutylėjo beržo šneką,
Nebarė griaustinio.
Pakleveno zylė šaką
Kąsnio paskutinio.

Nesuspėjo, ten kur skriejo
Laimės paukštis.
Tyliai lūpos sukrutėjo
Meilės šauktis.

(1982 sausis)